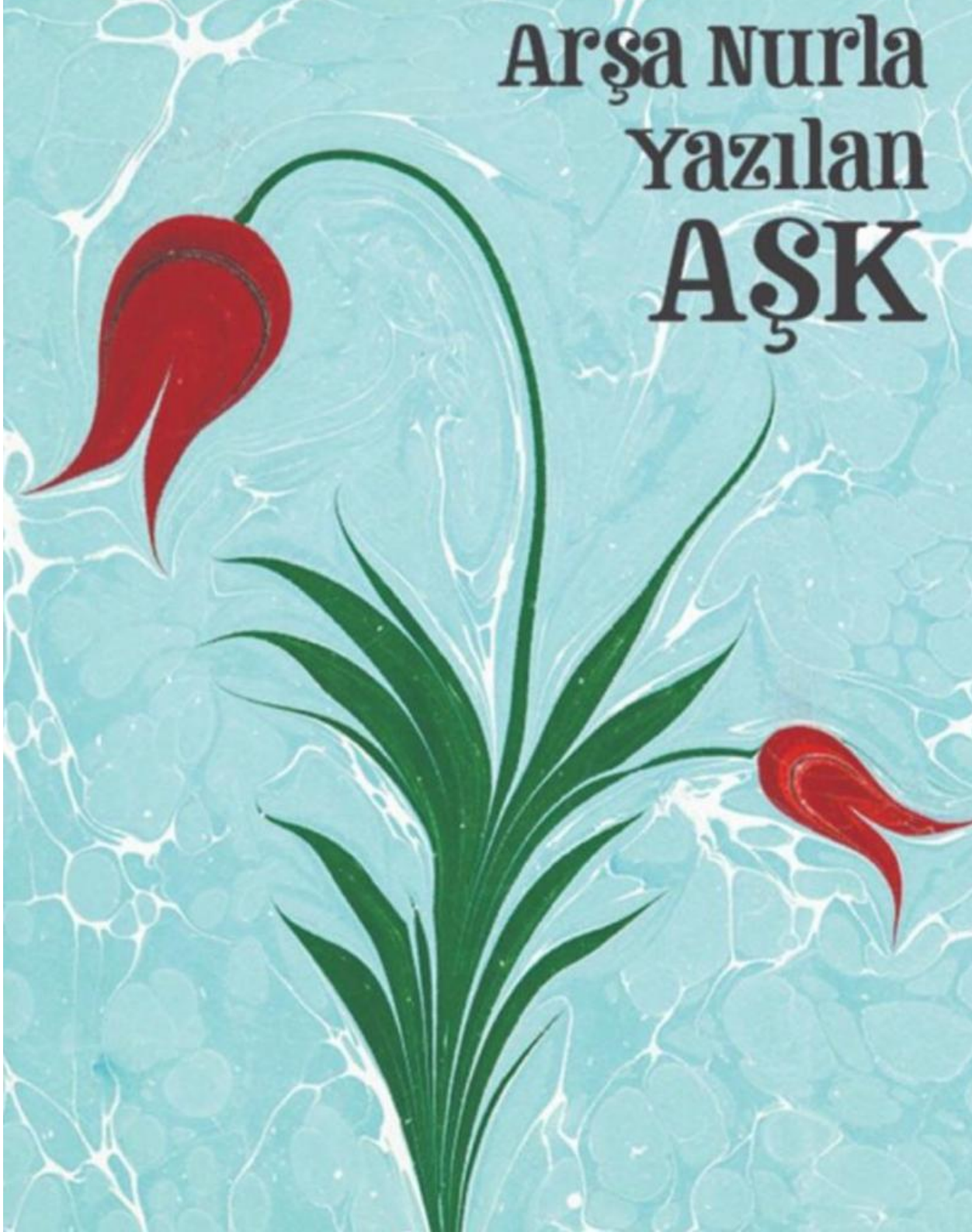

Arşu Nurla
Yazılan
AŞK

ARŞA NURLA YAZILAN

AŞK

Şennur Öztürk Kul

Bir şeye yapışıp ondan ayrılmamak mânâsındadır lügatte "aşk", lâkin aslen Arapça'da aşaka ismi verilen bir sarmaşığın adından gelir. Bu sarmaşık hangi bitkiye, hangi ağaca sarılsa onu sarartıp kuruturmuş. Aşkın da âşığı sarartıp soldurduğu âşikâr bir durum olduğu için Araplar bu kelimeyi bu hâl

için kullanmayı münâsip görmüşler. Aşk hâlini besleyen tek gıda gözyaşadır. Âşığın değişmez mekânı dâlmâ gurbettir, sevilene kavuşmak, menzile varmak onun için çok lüzumlu değildir. Bu hâl ile yaşamaktan hoşnuttur âşik, gönülde misâfirin olması mühimdir çünkü, şikâyet edilemez bu sebepten.

"Aşk derdiyle hoşem el çek ilâcımдан tabib

Kılma dermân kim helâkim zehri dermandadır."

Fuzulî

(Aşk derdiyle hoşnûdum ey doktor! Bana ilaç verme. Benim helâk olmam, senin vereceğin ilaçtır. Benim derdim dermânımdır.)

Sırdır, cevherdir, derttir, ateştir, girdaptır, dipsiz bir kuyudur, bir yağmurdur gözlerden süzülen, vîrâne gönüllerde bulunan bir haznedir aşk...

"Gence-i ışık aradım şeş-ciheti bulamadım Hıfz iden anı meter bu dil-i virânımdur."

Muhibbî (Kanûnî Sultan Süleyman)

(Aşk hazinesini her yerde aradım bulamadım, sonunda onu vîrâne gönlümde buldum. Çünkü hazineler vîrâne yerlerde olur.)

"Sen olmasaydın âlemleri yaratmazdım." Hadîs-i Kudüsî de zikredilen ezeli sevgiliye bir işârettir aşk.

İlâhî kudretin bir tecellisi, Cemâl-i Mutlak'ın bir tezâhürüdür.

Yaradan'ın "Benden başkasından başka bir şey ümid etmesin diye, bütün sevgileri kalbinden söktüm." hitâbıdır aşk. Bunun içindir ki, fakirdi, yetimdi, dünyâda en çok dert çekendi. "Hüzün benim arkadaşım." dediyecek vakalar yaşamıştı bu kıymetsiz dünyâda Sevgililer Sevgilisi...

"Niye çıkardılar yurdundan seni

Himâyesiz kaldın diye mi?

Onlar bilmiyorlar mıydı seni himâye eden,

Seni yetim bulup barındıranı,

Seni âlemlere rahmet kalını?

Onlar deli diyorlardı sana, sen susuyordun.

Mecnun diyorlardı, şâir diyorlardı, sen susuyordun.

Seni bizim elimizden kim kurtaracak, diyorlardı;

Sen,

Sen, Allah diyordun,

Allah Azze ve Celle."

Dursun Ali Erzincanlı/Kırk Yaşındasın

Oluşumundaki ulvî değerler münâsebeyle, aşk; nefsânî duygulara verilen bir isim aslâ değildir, böylesi bir adlandırma kelimeye yapılan çok çirkin bir hakârettir. Kelimeye haksızlık etmektir, yazık etmektir. Çünkü Allâh'ın ihsânıdır aşk, sâdece O'na âittir, sonsuzdur. Bitip tükenmeyen sonsuza açılan bir yolculuktur, ebedî bir nurdan gelir mânâsı itibâriyle.

Kâinâtın yaratılış müsebbibi, Allah Azze ve Celle'nin Habîbullâh hitâbına mazhar olan Peygamber Efendimiz'e duyduğu muazzam derin ve eşsiz sevgisinin neticesidir aşk.

"Kâinât üç harf beş nokta üzerine kuruludur" derler. Yâni "AŞK".

Arap harfleri ile yazımında "aşk" üç harf: ayn, şın, kaf harfleri; beş nokta ise şın ve kaftaki noktalardır.

Şeytânın hilesine kanarak eşi ile cennetten çıkarılan, cezâ olarak dünyâya gönderilen Hz. Âdem'in tövbesinin kabûl edilme sebebidir aşk.

Kâinatta
her ne
varsa,
3 harf ile
5 nokta

عشق

Oluşumundaki ulvî değerler münâsebetyile, aşk; nefsanî duygulara verilen bir isim aslâ değildir, böylesi bir adlandırma kelimeye yapılan çok çirkin bir hakârettir. Kelimeye haksızlık etmektir, yazık etmektir. Çünkü Allâh'ın ihsânıdır aşk, sâdece O'na âittir, sonsuzdur. Bitip tükenmeyen sonsuza açılan bir yolculuktur, ebedî bir nurdan gelir mânâsı İtibârıyla.

İlk insan, ilk nebî, beşeriyetin atası Hz. Âdem: "Ey bizim Rabb'imiz!

Emrine itâatsizlik ederek nefsimize zulmettik. Eğer bize mağfîret edip bizi rahmetinle yarlıgamazsan, korkunç şekilde zarar ziyanda ve hüsranda olanlardan oluruz." diye gözyaşları içinde yıllarca duâ eder. Rûhunun bedenine nakdedildiği zaman arşın üzerinde "Lâ ilâhe illâ ene, Muhammeden abdühü ve Rasûlühü"

(Zâtımdan başka ilâh yoktur, Muhammed benim kulum ve rasûlümüdür) yazısının nurlarla yazılı olduğunu gördüğünü hatırlar.¹

Arşın üzerinde adı adıyla zikredilen bu zât yücedir, şeref sâhibidir ve Allâh'ın yarattıkları içinde O'na en sevgili olanıdır diye düşünür ve bağışlanmasına vesile olacak duâsı ile yalvarır Rabb'ine:

"Muhammed hürmetine bizi bağışla Yâ Rabb!"

Bunun üzerine Allah Celle Celâlühü: "Ey Âdem, doğru söyledin; hiç şüphesiz Yarattıklarımın bana en sevimli olan Odur. Onun hakkı için istediğinden ötürü seni bağışladım. Bilesin ki, eğer o olmasaydı, seni yaratmazdım."² buyurur ve Hz. Âdem affa mahzar olur. İlk yaratılan O'nun nûrudur, o nurdan bü-

tün kâinât yaratılmıştır. Ne tâlîhlîyiz ki "Beni seven ümmetim olmadan cennete girmem!" diyen bu yüce nur sâhibi zât bizim Peygamberimiz Hz. Muhammed Mustafâ sallallâhü aleyhi vesellem'dir.

Onun için yazılan sayısız naatlar vardır ki, bu dizeler de Kâinat Efendisi'nin kalplere düşürdüğü aşkın terennümünü aksettirir.

"Yok bile yokken O vardı;
O bir nûr... Ki mutlak saffet.
Âdem, Allâh'a yalvardı;
O nûr için beni affet!

O nur, o nur, elde sancak;
Aktarılır, nebî nebî.
Bir beklenen var ki, ancak,
Nûrun ezelden sâhibi...

Son Peygamber, son Peygamber!
İlk olunca sona geldi.
Nur, fezâyı tutan çember,
Ondan gelip O'na geldi.

Necip Fazıl Kısakürek/ Nur

Keşke bir gölge kadar yakınında dursaydım,
O mücellâ çehreni izleseydim ebedî,
Sana sırlısklam bir bakış da ben olsaydım.
Yağmur, seni bekleyen bir taş da ben olsaydım,
Çölde seni özleyen bir kuş da ben olsaydım,
Dokunduğun küçük bir nakış da ben olsaydım,
Sana sırlısklam bir bakış da ben olsaydım,
Uğrunda koparılan bir baş da ben olsaydım,
Bahira'dan süzülen bir yaş da ben olsaydım,
Okşadığın bir parça kumaş da ben olsaydım,
Senin için görülen bir düş de ben olsaydım,
Yeryüzünde seni bir görmüş de ben olsaydım,
Sana hicret eden bir Kureyş de ben olsaydım,
Damar damar seninle, hep seninle dolsaydım,
Bâtilı yıkmak için kuşandığın kılıcın,
Kabzasında bir dirhem gümüş de ben olsaydım...

Nurullah Genç/ Yağmur

Sözler ona hasret, gönüller ona meftun ki şefâatine muhtaç, diller onu söylemeden nasıl müreffeh olabilir ki?

Binlerce Salât ve Selâm Sana Ey Habibullah!

¹ Hakîm, Müstedrek, II/615; Suyutî, ed-Dürrü'l-Mensûr, Kadı İyaz, Şifa, 1/138

² Hâkîm, Mustedrek, II/615; Suyutî, ed-Dürrü'l-Mensûr, 1/116. Yusuf Nebhani, Hucetullahi ale'l-âlemin, s. 210